

Várospolitikáról másképpen

Beszélgetés a Várpalotai Vállalkozók Egyesületének elnökével

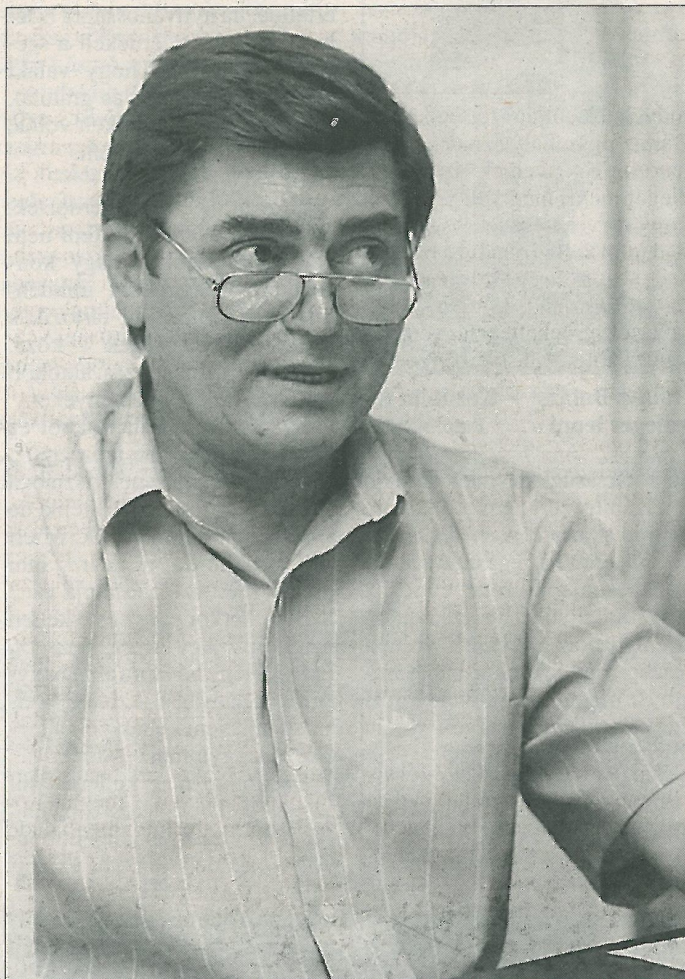
Nem szeretnék abban a hitben tetszelegni, hogy amit mondok, az az egyedüli lehetséges megoldás, de azt gondolom, mindenkinek, akinek dolga van ezért a városért, gondolja át feladatát – kezdte Várospolitikáról másképpen című előadását Csővári János, a Várpalotai Vállalkozók Egyesületének elnöke a Páneurópa Unió helyi szervezeteinek legutóbbi rendezvényén.

Csővári János 1986–90 között tanácselnökként irányította Várpalotát, az 1990-es polgármester-választáson az újdonsült képviselő-testület Leszkovszki Tibornak szavazott bizalmat. Négy évvel később (ekkor már a választópolgárok voksolhattak a város elöljárójára) Csővárit négy párt (MDF, KDNP, SZDSZ, FKGP) és a vállalkozók támogatták, ismét (száz-egynéhány szavazattal) Leszkovszki Tibor lett a polgármester.

Személyi adottságoktól függ?

A vállalkozók elnöke emlékeztetett, az európai demokráciákban a középréteg határozza meg a döntő társadalmi folyamatokat. Ezzel szemben Magyarországon, elsősorban a helyi érdekérvényesítésben „...változatlanul eklektikus állapotok uralkodnak, hiányzik a közös társadalmi gondolkodás. Miközben Európa és Amerika felé ballagunk, egyre több az egzisztenciálisan lecsúszó réteg”.

Várpalotán a modern polgárság Csővári szerint nehezebben bontakozhatott ki, mint a környező nagyobb településeken – az ok: a „munkásváros”. Az átlagosnál lényegesen több a fiatal (40–45 éves, többségében a szénbányáktól elbocsátott) nyugdíjas, akik egyszerűen nem tudnak magukkal érdemben mit kezdeni. Nyilvánvalóan nemcsak társadalmi és generációs gondokról kell beszélni, például „...a rendszerváltás után megválasztott képviselő-testületek sorban meghatározták maguk-

Csővári János: – A véletlenekre nem érdemes alapozni

Fotó: Áfrány

nak a feladatot: valamit kezdeni kellene az itt lévő vagyonnal”.

A városban eddig is ismert kérdésekre Csővári egy újabb kérdéssel próbált válaszolni: „Vajon a személyi adottságoktól is függ, hogy a jelenlegi, Várpalotát irányító politikusok képesek-e mindent megtenni azért, hogy ez a város megmaradjon?”

Indulatok nélkül

A felvetett gondok nem jelentik, hogy „Várpalota helyén csak egy fehér folt lenne”, de amikor a város dinamikusabbá tételéről beszélnek, akkor dinamikusabban is kellene gondolkodni. „Ha nem tudunk új termékeket előállító cégeket ide-

hívni, megbuktunk. Ha ez nem megy, képtelenség lesz működtetni a várost, az iskolákat, az egészségügyet, a közintézményeket. Ha csak a központi forrásokra számítunk és a helyi adóbevételekre, az csak stagnálást eredményezhet, fejlődés nélkül.”

Ehhez a fejlődéshez – Csővári elképzelésében – a politika szereplőinek többet kellene vállalni. Nyitottabban gondolkodni, többet találkozni a civil szervezetek képviselőivel. „A négy fal között is lehet döntenie a dolgokról, de nem biztos, hogy ez a legjobb megoldás.” Ha „nyitottabb” a városháza, a képviselő-testület, a folyamatosan kialakuló, kiszélesedő kapcsolatok-

kal a döntéseknél könnyebb helyzetbe kerülhet.

Többen elmondták már, s ezzel Csővári János is egyetért, Várpalotán nem alakultak ki olyan indulatok, olyan pártosodások eddig, amelyek hátráltatnák, nehezítenék a település működését.

Agresszívabb hozzáállást!

Mostanság a városban szinte minden politikai fórumon szóba kerül a japán kölcsönrel megvalósuló környezetrehabilitációs program. Csővári a japán hiteltől: „Ne higgyük azt, hogy ha elkészül, akkor itt a csoda! Lesz gáz, megoldódnak a víz- és csatornagondok, jobbak lesznek az útjaink, de ez nem minden. A minden, legalábbis az alap, a munkahelyteremtés, a szolgáltatások bővítése. Olyan emberek anyagi biztonságának megteremtése, akiknek már van önálló egzisztenciájuk, s nem a városházán kuncsorognak segélyekért.”

Széles Gábert idézte az előadó: „Munkahely, sok-sok munkahely!” Már nem lehet arra várni, hogy bárhonnán Várpalotára jön egy befektető, a véletlenekre nem érdemes alapozni. „Személyes kapcsolatokat kell teremteni cégekkel, kamarákkal, más települések polgármestereivel.” Csővári szerint az a legfontosabb, hogy bármilyen módszerrel, de a városba kell hozni, csábítani a vállalkozókat, beruházókat.

Valószínű, a lerobbant, elhagyott üzemsarnokok iránt kevesen érdeklődnek majd, a fehérvári példa alapján a multinacionális cégek „a zöld mezőben” vadonatúj gyárakat építenek. A másik fehérvári példa: a környező települések a centrumhoz „bedolgozóként” kívánnak csatlakozni. „Itt lehet Várpalotának is esélye, de ehhez agresszívabb hozzáállás kellene.”

Ármás János